

Francisca Herrera Garrido

1869 - 1950

BIOGRAFÍA

Francisca Herrera Garrido foi unha escritora nacida na Coruña o 6 de marzo de 1869 e falecida o 5 de novembro de 1950. Foi a menor de cinco fillos de Josefa Garrido Matos e Manuel Herrera Hernández. Recibiu unha educación relixiosa.

OBRAS

-Narrativa galega:

Néveda, 1920

A ialma de Mingos, 1922

Martes de Antroido, 1925

-Poesía:

Sorrisas e bágoas, 1913

Almas de muller...

¡volallas na luz!, 1915

Frores do noso

paxareco, 1919

-Narrativa española:

Pepiña, 1922

Réproba, 1925

Familia de lobos, 1928

A SÚA VIDA

Vivió entre a Restauración e a posguerra franquista, nunha época na que as mulleres tiñan poucos dereitos e estaban limitadas ao ámbito doméstico e relixioso, sen autonomía legal nin económica.

Vivió na Coruña ata 1909, ano no que se trasladou a Madrid cunha irmá. A pesar diso, mantivo un forte vínculo con Galicia, especialmente con Oleiros, onde escribiu gran parte da súa obra.

Comezou a súa actividade literaria en 1913 coa publicación de *Sorrisas e bágoas*, inspirada no mundo rural galego. Foi unha escritora autodidacta, influenciada pola súa época, e mantivo relación con Rosalía de Castro, á que admiraba profundamente.

A súa obra destaca polo uso do galego e pola representación da realidade feminina e tradicional. Foi a primeira muller académica da Real Academia Galega, aínda que non chegou a ler o seu discurso. En 1987 dedicóuselle o Día das Letras Galegas.